

Apotekar, strupi in druge nevarnosti

Apotekar je bil star, ne posebno velik mož. Klobuk je nosil poredkoma. Bil je sivolas. Plašč je imel vedno le ogrnjen, tako se mi je zdelo. Mogoče je prav zato kašljal. Tako poseben je hodil okrog svoje hiše. Malo sem se ga bal, vendar je bil zanimiv. Ob sebi je imel vedno psa. Tudi pes je bil nekaj posebnega. Bil je brez repa in je imel tumpast gobec. Drugod so imeli normalne pse. Apotekar je živel v vili. Dobre vile so bile belo oblečene deklice brez nog, hudobne pa so bile podobne čarovnicam. Apotekarjeva vila je bila normalna hiša. Zakaj so rekli apotekarjevi hiši vila, mi niso povedali.

Poznal sem samo tega apotekarja. Njegov priimek ni bil važen, ker je bil samo ta lekarnar. Kovačev je bilo več, puštalski, svetoduški, suški, podpurfelški. Tudi pisali so se različno. Podobno je bilo na ducate čevljarjev, mesarjev, furmanov, mizarjev, uradnikov, kapucinov, učiteljev, učencev, nun, tovarniških delavcev in drugih stanov. Nekaterih je bilo manj. Peki so bili samo trije, pravzaprav dva. Eden je bil "v lemenatu" na ričetu. Tudi obema mlinarjema se je slabo godilo in so tistemu pod mostom podrli mlinske stroje. Ti ljudje so imeli mnogokrat pse, vendar ne tako posebne. Mesar je imel bernardinca, žagar tudi. Ostali so imeli manjše, bolj primerne mrcine. Balantova Murči in Bonči sta bila popolnoma v redu. Podobno kot apotekar so bili pomembni posamezniki samo še Marko, Ciril, župnik, župan, pravilneje tovariš predsednik in nek sekretar. Tega nisem poznal. Gnojnice ni vozil, podobno kot nunske dekle. Mogoče je bil še kdo tako pomemben, vendar po mojem ne omembe vreden. Pač, zdravnica in živinozdravnik. Prihajala sta k nam. Poslednji je cepil kure. Imela sta svoje pomočnike in namestnike in nista bila tako nenadomestljiva. Župnik, Marko in Ciril niso imeli cuckov. Za predsednika in sekretarja ni bilo podatkov.

Apotekarjeva dejavnost je bila znana in javna. Vse je delal za znane ljudi, nič postrani. Delal je zdravila. Kar je zdravnica napisala, je potem on zamešal in pripravil. Poleg zdravil je baje znal izdelovati tudi strupe. Obojna dejavnost je spadala v njegov delokrog. Pravili so, da so tudi zdravila lahko strupena. Ne spominjam se, ali že takoj, ali pa potem, ko se

pokvarijo. Pokvarljiva pa je vsaka stvar, celo ljudje. Med strupe so prištevali tudi alkohol, vendar se moj oče s to razlago ni strinjal. Žganje je bilo izjemoma nepokvarljivo in po mnenju mojega očeta nestrupeno. Vino pa so baje kvarili v Šiški.

O apotekarju je šla vest, da mu strupi ne škodujejo. Poznal sem tovrstne svetniške legende. Sv. Anton je brez posledic popil strup. Toda svetnik je že davno umrl. Sem in tja je bila v kaki cerkvi še njegova podoba. Vendar apotekar gotovo ni bil svetnik, saj ga ni bilo na oltarju niti v najbližji cerkvi. Zato me ta skrivnostna vest ni preveč zaposlovala. Živel je svoje skrivno življenje zdravilca in strupokuharja. Za lepo železno pobarvano hišno ograjo je bil popolnoma na samem. Še ciprese je zasadil, da je bil bolj zaprt. Na vogalu hiše je imel napis, apoteka in lekarna. Pomenilo je isto. V stanovanje se je šlo skozi zadnja vrata. Nad vrati v lokal je bilo še enkrat zapisano – apoteka, mogoče tudi lekarna.

V lokal sem šel vedno skupaj z mamo. Po zdravila niso pošiljali otrok. V lokalu je bil apotekar resen in bel. Nič ni krehal. Vzel je recept in stopil za omare. Ta čas sem se vedno razgledoval. Tlak je bil podoben kot v cerkvi. Omare so imele majhne predalčke. To bi bilo nekaj za mojega očeta, za izruvane pokrivljene žeblje, ki jih nikoli ni imel kam spraviti. V majhnih štelazicah so bili čudoviti beli lončki z nekimi krevljastimi črnimi napisi. Ti so bili moteči. Ne glede na to, v bistvu lepote pomanjkljivosti, bi se lončki dali porabiti za sol, sladkor, poper, papriko in druge začimbe, tudi za vse vrste čajev, ki jih je imela Micka kar v škrnicljih v omari na veži. V mislih sem vedno delil te lončke, kako bi jih bolj pametno porabil. Odvečne bi lahko posodil še kakemu kolegu ali pa jih odstopil očetu za njegove žeblje. Apotekar je imel porabno opravo, na to se je razumel. Zada, v posebni sobi, je moralo biti podobno. Na vrhu polic in omar so bile še razne reklamne table. Veliko glavo so obdajale roke, prav tako, kot so se držale ženske ob svojih časih, kot so rekle, ko jim je nekaj sfalilo. Spodaj je pisalo Bajer. Črka je bila nekoliko drugačna. Beseda ni pomenila bajerja, rib in žab. Moralo je biti nekaj drugega, meni neznanega. Vseh stvari človek nikoli ne ume, pa tudi zanimalo me ni. Tisti, ki se je pisal Starc je bil še mlad. Strup tudi ni bil strupen, itd. So stvari, ki ne držijo in se lahko različno tolmačijo, podobno kot vile. Zato se s takimi stvarmi nikoli nisem trapil. Na eni od reklam je pisalo Veramon. Tudi ta zadeva ni pomenila moškega imena od Vere. Še bi lahko našteval, kaj vse je premogel apotekar v svojem lokalu. Toda z pomnjenjem se nisem mučil, saj sem si lahko notranjost vsakokrat sproti ogledal in si napasel firbec. Kadar je utegnil, nas je apotekar še stehal. Ne spominjam se teže. Oče je vedno rekel, da tehtam približno toliko kot dobro pitani puran. Teže je oče razporejal takole: golob, kura, gos, puran, janček, kozliček, tele, junica, krava, vol, bik. Otroci in ljudje smo bili nekje vmes. Težji od bikov so bili nekateri posamezniki. Oče in mati sta jih poznala, jaz pa ne. Apotekar ni bil oseba vsakdanjega srečevanja, zato mi za druge podrobnosti ni bil toliko zaminiv, da bi se kaj več zanimal zanj. Tudi pozdravljati ga ni bilo treba. Vedno je bil tako zamišljen, da nas ni niti opazil ali celo zameril, če ga nismo pozdravili. Rad ga nisem imel, saj ni bil sorodnik, pa tudi dal mi ni nikoli nič. Zdravila je dajal zastonj, vendar ta niso štela med otroške dobrine. Imel pa je dobro lastnost, da se ni nikoli kregal na nas otroke. Smeli smo vpiti mimo hiše, kolikor je duša dala, večkrat na

dan. Nič ga ni motilo, kadar smo otroci izvajali sodni dan iz svetega pisma.

Zgodovina človeštva je od nekdaj navezana na nevarnosti in prepovedi. Že Adam in Eva nista smela početi kar vsega od kraja. Od nekdaj sem si prizadeval zapomniti, kaj vse se ne sme, oziroma ni priporočljivo, je lahko nevarno ali celo popolnoma prepovedano. Samo nekaj primerov: predolgo sranje oziroma sedenje na kahli nad že izdelanim izdelkom, grizenje nohtov in lizanje muh iz nosa. Od slednjega si lahko dobil pošastne bolezni. Še bi lahko našteval. Vse te prepovedi oziroma nasvete sem smatral za napad na lastno integriteto. Niso pa mogle biti te stvari tako grozljivo nevarne, kot so nam pripovedovali, in so se kljub prepovedim dogajale. Zaradi nohtov bi se lahko baje zastrupil. Toda zastrupili so se tudi drugi odrasli, nekateri z alkoholom, cigaretami, tabletami, strupi, itd., čeprav jih tudi ni nihče s temi silil in so vedeli da so takšne stvari nevarne. Potem so bile prepovedi od bližnjih, do okolja in s tem zvezane večje nevarnosti. Teh je bilo neskončno. Mama je vedno v strahu zaključila, da imajo otroci in pijanci še posebej angela varuha ob sebi. Molil sem k njemu, čeprav ga nisem poznal. Zdi se mi, da mi je pomagal. Zdel se mi je simpatičen, ker se ni nikoli direktno vtikoval v moje zadeve in sva komunicirala zvečer pri molitvi v postelji. Angeli so bili simpatični, nam podobni. Na zidu v otroški sobi smo imeli sliko, kako otroci sede na gričku in gledajo v planjavo. Griček je bil podoben Kamnitniku, čeprav nisem bil nikoli gor, ker je bil pod vojaško komando. Za otroki je sedel angel. Imel je perutnice. Samo po teh se je razlikoval od drugih naslikanih otrok. Perutnic mi nismo imeli, zato pa smo imeli propelerje v riti, kot se je vedno izrazila moja mama, baje zaradi brzine. Kaj so propelerji, sem vedel iz preletov redkih letal. Ko me je Šelhausovka za šesti rojstni dan slikala, kako stojim v pumparicah in v gumijastih Batovih (tudi že bivši Borovo) škornjih z leninovsko kapo na glavi, se teh propelerjev k sreči ni videlo.

V konec vojne mi segajo prvi spomini. Zavezniki so bombardirali Loko. Tekli smo v klet. Oče se nam ni pridružil. Ta čas je spal v kuhinji. Bil je star soldat iz prve vojne. Imel je svojo filozofijo. Če bo foltrefer, bomo vsi hin. Če bo pa zadetek šibkejši, boste doli v kleti počasi zgnili, zgoraj pa bo mogoče koga priklicati. Klet je bila predelana v zasilno zaklonišče. Bilo je temno. Grozljivo rdeče se je svetila le gospodarjeva cigareta. Mina je klečala na zunanjem pragu in vila roke k nebu. Iz neba so padali šplitarji. Iz oklopnika na Štemarjih so protiavijsko streljali. Razpleti in rezultati teh dogodkov mi niso bili znani. Vsi smo bili proti tem bombardiranjem. Te zadeve so bile baje tudi sila nevarne, pa še prepovedati jih ni mogel nihče.

Toda človek se vede ali nevede podaja v nevarnosti, tudi takrat, ko mu to ni potrebno. Prej povedano so bile splošne marnje. Ko pa se človeku primeri nekaj resnejšega, kar ni načrtoval in še ne izkusil, je pa nujno potrebno rešiti, je treba porabiti glavo na pravem mestu.

Starejša sestra je v bližnjem gozdiču odkrila poseben polkrožno izbočen okrogel železen predmet. Železo je bilo v velikosti globinove škatlice in prav nič zarjavelo, le nekoliko počrnelo. Robove predmeta je zakrivala zemlja. Lahko bi bila kakšna vojaška eksplozivna najdba. Nemci so podtikovali eksplozivne nalivnike in peklenske stroje, ki niso imeli nič

skupnega s peklenščki izpod Šturmave skale. Pri tej najdbi neznanega okroglega izbočenega železa so odpovedale vse avtoritete. Oče si lokacije ni ogledal in je zapovedal petdesetkoračno distanco. Ženske sploh niso upale blizu. Očetova zapoved je mejila že na prepoved odhajanja v gozdič, kar je bilo nesprejemljivo. Gozdič je bil za nas življenjskega pomena. Ko so me starejši kolegi varovali, sem bil v gozdiču najbolje spravljen. Sestra je potem poskusila še pri sosedu kovaču. Ta je bil strokovnjak za železo. Ogledal si je predmet in pritegnil našemu očetu. Stvar naj se pusti pri miru. Toda sestra ni mirovala. Tako ni moglo ostati. Na Štemarjih je imela nemška posadka dva oklopnika. Imenovali so jih pancerje. Posadka baje ni bila napačna, neki mladi fantje. Malo so hajkali in tudi na zaveznike so usrano streljali. Vse železje jim je priletelo nazaj na tla. Ko so ob priliki le izvlekli svoja oklepника in nameravali streljati na zaveznike, jih je neka soseda nahrulila, naj ne kličejo nesreče nase in na okolico. Poslušali so jo in pospravili šaro nazaj v Dolenčeve garaže. K tem oklepnikom se je namenila moja starejša sestra. V kakšnem jeziku sta se z vojakom sporazumela, se ne spominjam. Dogovor je bil pozitiven. Lezla sta v gozdič. Sestra mu je pokazala inkriminirani predmet. Vojak je s škornjem pobrskal in iz zemlje se je izluščil srednji rinček od štedilnika. Bil je narobe obrnjen. Kako zanimivo, nikomur ni padlo na pamet, da bi bilo to lahko to. Za vojaka je vse skupaj izgledalo kot zajebečija, slaba šala. Vojak je tekel za sestro. Ni je ujel. Pri tem je vpil: "parapa". Hotel je reči baraba. Nekaj se je že naučil slovensko. Vojna se je končala.

Zadeve se nismo radi spominjali. Bila je obojestranska šlamastika, kot je pozneje izjavila mama. Nemški vojaki so si zaslužili šlamastiko. Ob takih prilikah je mama rekla tudi fiasco ali pa blamaža. Fiaskota nisem poznal, za blamažo pa se mi je zdelo, da je zelo blizu sabotaže. Sabotaža so bili požari v Predilnici, na Bazi ali pa v Žabnici. Ker teh požarov sam nisem videl, ne morem trditi, da bi drugače goreli kot običajni, imenovali pa so se zagotovo sabotaža.

Po vojni smo si baje vsi oddahnili. Ostale pa so še vojne nevarnosti. Pod hišo na produ smo odkopavali patrone. Tě je bilo treba odpreti, potem pa smo kovinsko robo prodali k Funtku na odpad. Odsuli smo smodnik. Ta je bil za posebne namene. Na tem mestu jih ne bi našteval. To delo je bilo strogo zaupno, vojna skrivnost. Pri odstranjevanju krogel smo prav dobro vedeli, kateri patroni so dumdum. Ti so pri odpiranju zahtevali posebno pozornost, kuglo pa smo takoj vrgli na varno nazaj v vodo. Sploh je bilo delo v vodi vse bolj varno, razen za Balantovega Miloša, ki je utonil. To je bilo že dva rodova nazaj, svarili pa so nas še na njegov račun. Celo gadji pik je v vodi manj strupen. Običajne svinčenke smo zažgali. Plašči prekuhanih krogel so nam rabili za konice lokovih pušic. Svinec smo prodali Funtku na odpad. Tulci, hilzne, so bile medeninaste, toda še vedno nevarne. Teh Funtek ni vzel, dokler jih nismo potolkli z macolo ali pa zažgali v ognju. Kapsel je moral biti hin. To opravilo je bilo visokokvalificirano. Predvsem pa je moralo potekati v kakšnem kotičku ob vodi, kjer ni bilo starejših firbcev, ki so kvarili naš posel. Skrivoma je bilo treba dobiti vžigalice ali macolo. Nekateri tulci so bili zanič. Hitlerju je proti koncu vojne že zmanjkovalo medenine in je izdeloval železne tulce ter nas tako goljufal. Med patroni smo

izkopali še: štilarce, jajčarce, polno kaseto granat, neke neznane granate, polomljen minomet, stolčeno brzostrelko in razno nepomembno rjo, rejo, kot smo rekli železni ropotiji. Štilarce, jajčarce in granate je bilo najboljše preložiti naprej v vodo, ki jih je ob prvi povodnji odnesla.

Ta izkopavanja smo pričeli v aprilu. Voda je bila še mrzla. Na Selskem se je topil sneg. Včasih sem imel potem ponoči težave s tesnjenjem lastne vode. Doma so zmagoslavno ugotovili, da smo lovili ribe. Dobil sem na trebuh "pauh pinto", topel trebušni pas, vročo opeko in zadeve so se uredile. Tačas se je voda že malo pogrela.

Meni se ta patronska opravila niso zdela prav nič nevarna. Moralno in materialno je bil posel čist. Voda je bila javna, last splošnega ljudskega premoženja, roba je bila okupatorska. Uničevanje te pa je bilo sploh dobro delo. Pri teh poslih nismo ujeli nobene ribe, pregnali nobene race in ukradli nobenega račjega jajca. Nobene kraje, nobenega grdega govorjenja ob delu, kletvin, pretepanja. Stvar je bila preveč resna in konspirativna. Vsak je delal na svoje in po možnosti vzporedno, da ni bilo privilegirancev in bi bil kdo naprej v izkopnem polju. Macola in vžigalčice smo si tovariško sposojali. Posameznik je posedoval pločevinko na žičnem ročaju, "piksno na dratu", kamor smo shranjevali najdene predmete. Najboljše so bile Unrine pločevinke, "Unra piksne". Vsako delo je častno. Delu čast in oblast. Tako so vpili na povorkah mimo hiše in pisali parole na zidove in stenčase. Pri našem opraviilu smo te parole udejanili dobesedno. Celo pri spovedi ni bilo kaj povedati na ta račun, razen da smo metali skale, ne kamenja. Skale so se metale tudi ob drugih prilikah in na drugih mestih. Te zadeve, da se mečejo skale, ne kamenje, sta župnik ali kapucin poznala, razlagati o patronih pa bi bilo nesmiselno. Izvohala nas ni niti neka ozna, akoravno so babe hodile včasih praat tudi na naš breg. Policaji so imeli vedno dolge hlače in niso prihajali na vodo. Glede prodaje so bili čisti računi. Mi smo imeli maso, Funtek je dal pa kaso. Zneski niso bili tako visoki, da bi morali prinesiti očetovo osešno izkaznico. Prav imenitna se nam je zdela tista rečenica, kot so jo takrat radi izgovarjali: rasa, masa, kasa. Hitler je rekel prvo, Rus drugo, Amerikanci pa tretje. To zadnje še drži.

Pravili so, da je takšno početje lahko nevarno. Naše ni bilo, za kake druge partije pa je mogoče le bilo nevarno. Petelinčkov jih je fasal. Ko so mu v Ljubljani zašili roko, ta ni več špilala, kakor bi morala. Blekov Jože je že prej zgubil oko. Slišal sem tudi za neke mrtve, ki pa jih nisem poznal. O mrtvih pa so po vojni kar naprej govorili. Eni so padli, eni so bili zadeti, eni so bili pogrešani, ene so pokončali. Patri pri kapucinih so potem molili za vse verne duše, kakršnekoli. Kakšni so bili pokojni potem, ko so postali verne duše, nisem premišljeval. Verjetno se niso več razlikovali med seboj.

Ko smo na jesen zaradi mrzle vode prekinili kopanje proda, smo se preselili na druge sezonske točke. Do snega je bilo še daleč. Tudi jesen je lahko lepa so govorili starejši ljudje. Pred hišo so na otoček med dvema cestama leta 1941 navozili ogromne cestne konfine in velike granitne kocke. Konfini so bili tako veliki, da so jih ob cestah že opustili. Izgledali so kot ledene gore. Večji del konfina je bil zakopan, v preostali manjši vidni del pa so se lahko zaletavala vozila, posebno na ovinkih. Takšnih konfinov po vojni niso več zakopavali ob ceste. Granitne kocke so bile tudi izredno velike. Položene so bile pred dvojnimi

mostovi. Kocke so doslužile in so jih odložili. Po koncu vojne so se na tem mestu valjale različne bande. Če je bilo to ponoči, smo doma zatemnili okna na cesto in naredili "frdunklungo", zatemnitev, kot se je reklo pokritju okna s črno klotasto cunjjo.

Konfini so bili nepremakljivi. Tako kot so jih pripeljali, so stali ali pa so padli. Kocke so bile na kupih in s težavo prenosljive. Iz kock smo izdelovali bunkerje. Občasno so nam jih neznane barabe podrle. Ob tej ropotiji med obema cestama je bil še zadosti prostora. Sem so vozili cestarji blato, ki so ga nastrgali na cesti. Blato so potem odpeljali tisti, ki so jim nalivi preveč sprali dvorišča in cestišča. Cestarji so zopet pripeljali pesek za posipanje. Začaran krog. Včasih je pri kamnih krmil konje kak počasen kmet. Če je žagar žagal drva kje v bližini, je konja Brankota privezal za telegrafnico ob kamnih. Prostor je bil silno funkcionalen tudi za opravljanje zahrbtnih zadev.

Najprijetnejše opravilo je bilo zidanje bunkerjev. Za zamazanje fug med kockami je bilo potrebno nakopati sveže zemlje. Za to opravilo je bil dober gasilski ali vojaški kramp in lopata. Še bolj pripravna je bila tudi tista od premoga. Orodje ni bilo problematično, saj smo ga porabljali tudi pri delu na vodi. Delno zasute kocke so bile veliko boljše kot samo pozidane. Posebno se je to poznalo pri napadih na bunker z gnilimi ali nezrelimi jabolki. Skozi nezazidane fuge sta špricala jabolčni sok in gniloba. Madeži na obleki so bili ob takratnem načinu pranja trajni. Napad z divjim kostanjem, ki je rastel v bližini, je bil glede čistoče in tovrstnih posledic manj nevaren, kostanjeve buške pa so bile hujše. Razen konfinov, kock, zemlje, gnilobe, konjskih fig in scaline, so bile na tem kraju zakopane še tetanus in gliste. Gliste so bile vidne. Starejši so se bali, da bi jih mi otroci dobili. Res jih je bilo zadosti. Mi jih nismo potrebovali, saj smo imeli že svojih zadosti. Gliste so skrivaj kopali Ciril in drugi ribji raubšci. Tetanus sploh ni bil viden. Vedno so nas svarili, da ga bomo dobili in se zastropili. Kakšna laž, spet neka finta ta starih.

Toda nesreča res ni počivala. Ob neki priliki kopanja zemlje za zamazanje bunkerja smo mlajši pomočniki, ki smo kopali zemljo kar s trskami, naleteli na nek trd, svetlikajoč predmet. Ko smo ga očistili, smo ugotovili, da gre za steklo. Klasično orodje je odpadlo. Samo s cvekovo pomočjo se je počasi pričela prikazovati steklenica. To gotovo ni bil tetanus. Steklenica je bila zelenkasta, večja kot litrska. Bila je "zauerbrunarca", takšna od predvojne kisle vode. Tekočina v njej je bila rdečkasta, toda ne takšna kot kri, bolj tekoča in živa. Zamašek je bil zabiti v vrat, toda spet ne tako originalno kot pri kisli vodi, kjer se je na zamašku poznalo, kam ga je stroj udaril.

Po prvem presenečenju ob izredni najdbi je nastopilo streznenje. Kaj pa če je to kaka nevarna zadeva? Vse dosednaje nevarne zadeve smo poznali. Razumeli smo se na najzahtevnejše eksplozive. Zabita skeklenica pa je lahko uganka. Spomnil sem se na sliko duha iz tisoč in ene noči, ki je ušel iz steklenice in se tisočkrat povečal. Partizani so s steklenicami napadali nemške tanke, tako nevarne vnetljive tekočine so natočili v steklenice. Na splošno so strupi v tekočem stanju. Spomnili smo se pripovedovanja o tistih, ki so popili strup. Popili, torej je bil v steklenici. Lojze je po nesreči popil iz pirovske flaše kislino za cinjenje. Komaj so ga rešili, za vse življenje je bil hripav. Tudi naša tekočina je gotovo

nevarna in med skalami nikakor ni mogla ostati. Vsak čas bi lahko prišel cestar Matevžek s svojo cizo. Johan bi lahko pripeljal pesek za posipanje in bi konj najdbo pohodil. Prišel bi žagar, pripeljal bi se kakšen neznan kmet. Lahko bi kdo nalašč ali po nerodnosti razbil steklenico. Pomislili smo, kaj vse bi se lahko zgodilo. Na misel mi je prišlo, s kom vse sem skregan. Toda vse privoščljive misli so dobesedno izpuhte. V tem primeru je bila zadeva brez dvoma smrtna, hujša od bombe, granate in patronov. Imeti nekoga na vesti, bi bila groza. Doma so mi brali Meška, Finžgarja in Plestenjaka in poznal sem njihove tipe. Prst božji. To je strup.

Toda kaj ukreniti. Predvsem nobene panike. Ženske ne pridejo v poštev. Reakcija mojega očeta nam je bila že vnaprej znana. Osamite predmet, ne hodite tja, nemogoče. Kovač se prav gotovo ne razume na steklenice in strupe. Padali so še posamezni predlogi, toda vsi so bili nemogoči. Klicati miličnika bi bilo traparija. Bog da jih ni blizu. Vojaki so bili zaprti v vojašnici. Ukrepati pa je bilo treba takoj.

Toda, kot da bi se svetopisemsko razsvetlili, je soglasno bušknila ideja, apotekar. Tu ni bilo več kaj premišljevati. Takoj. Delegacija se je napotila v lokal. Apotekar je bil doma, kam pa naj bi šel, saj ni bil železničar. Ne spominjam se pogovorov, govorili so starejši. Previdno je vzel steklenico in si jo ogledal. Dvigoval jo je proti oknu, jo obrača in tresel vsebino. Ta se je nekoliko zapenila. Bilo je tiho kot v cerkvi. Potem je šel zadaj. Kmalu se je zaslišal običajen pok steklenice. Natakala je. Počasi je prišel k nam z naponjenim kozarcem. Ovohaval je kozarec. Obraz mu je bil vidno zadovoljen. Še je duhal, kar posmrkal je, potem pa je izpil in spet odšel nazaj. Kaj pa, če mu je že slabo. Onemeli smo. Čas se je ustavil. Ne spominjam se, kako dolgo je trajala tišina. Zdelo se mi je neskončno. Spet je natakala. Končno se je apotekar prikazal na vratih. Vrnil se je z odpito zamašeno steklenico. "To pa nesite očetu, da bo do konca popil", je naročil za mojega očeta.

Vino je bilo zelo dobro, starina, zakopana v zemlji. Oče si je to pot mesto najdbe ogledal in nekaj brskal, ko nas ni bilo. Novega uspeha ni bilo, pa tudi tetanusa ni našel.